RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 64.770 van 25 februari 1997
in de zaak A. 72.187/VII-14.936.

In zake : Fideel VAN DE VIJVER,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. PATYN,
kantoor houdende te EVERGEM,
Schoonstraat 64

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat Fr. DE BISSCHOP,
kantoor houdende te BUGGENHOUT,
Provincialebaan 22.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Fideel VAN DE VIJVER op 23 november 1996 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 20 mei 1996 van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling waarbij het besluit van 10 februari 1994 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen houdende, enerzijds, het verlenen aan verzoeker van een milieuvergunning bij wijze van uitbreiding voor 80 zeugen, 20 beren en 65 runderen, anderdeels, het weigeren aan verzoeker van een milieuvergunning voor 550 varkens ouder dan 10 weken, wordt opgeheven en waarbij de gevraagde vergunning wordt geweigerd;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 14 januari 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 30 januari 1997;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. PATYN, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat Fr. DE BISSCHOP, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat bij besluit van 19 december 1977 door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Beveren aan verzoeker een vergunning werd verleend voor 2 stallen voor 60 zeugen en 60 runderen, dit voor een termijn verstrijkend op 19 december 2007; dat verzoeker medio 1991 bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen een exploitatievergunning aanvraagt tot het uitbreiden van een bestaande inrichting met stallen voor 65 runderen, 650 varkens (zeugen, opfokzeugen, beren en mestvarkens) en een opslag van dierlijke mest van 1132 m^3; dat bij besluit

van 10 februari 1994 de bestendige deputatie een vergunning verleent om "een bestaande inrichting uit te baten met 80 zeugen, 18 jonge beren, 2 beren en 65 runderen, mits naleving van de opgelegde exploitatievoorwaarden" en de vergunning weigert voor de uitbreiding met een stal voor 550 varkens ouder dan 10 weken; dat verzoeker tegen die beslissing beroep aantekent; dat bij besluit van 20 mei 1996 de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling het beroepen besluit opheft en de exploitatievergunning voor een "bestaande inrichting omvattende 64 grote zoogdieren, 650 gespeende varkens en een opslagplaats voor 1135 m^3 dierlijke mest uit te breiden en te hernieuwen" weigert;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat verzoeker in zijn verzoekschrift het volgende doet gelden :

"1. Ernstig nadeel

1.1. Inkomen van verzoeker.

De inrichting van verzoeker heeft thans een veebezetting van 80 zeugen, 18 jonge beren (lees jonge zeugen), 2 beren en 65 runderen.

Dergelijke bedrijven halen hun inkomen voor 33,5 % uit hun rundvee en voor 65,5 % uit hun varkens (art. 34 § 4 mestdecreet).

De veebezetting op het bedrijf van verzoeker bedraagt één vijfde (3/15) van het aantal dieren dat een veeteeltbedrijf moet houden om de maximale leefbaarheidsgrens te bereiken (art. 34 § 4 mestdecreet) : (65 runderen : 450) + (100 varkens : 1.350) = 0,22.

Uit het belastbaar inkomen van verzoeker tijdens de aanslagjaren 1992, 1993 en 1994 (stuk 6) blijkt dat het bedrijf niet leefbaar is, met de huidige veebezetting. Het netto inkomen is te laag.

1.2. Inkomen van verzoeker na het verwezenlijken van de aangevraagde uitbreiding.

Na het verwezenlijken van de aangevraagde uitbreiding zal er een veebezetting zijn van 80 zeugen, 570 andere varkens, en 65 runderen.

Dit is twee derde (10/15) van het aantal dieren dat een veeteeltbedrijf moet houden om de maximale leefbaarheidsgrens te bereiken (art. 34 § 4 mestdecreet) : (65 runderen : 450) + (80 zeugen : 150) = 0,67.

Naar het inkomen van verzoeker toe impliceert dit dat het netto - inkomen uit de rundveeteelt gelijk blijft, doch dat de inkomsten uit de varkensteelt verdrievoudigen. Zie ook stuk 7, laatste blad : een gesloten varkenshouderij met 120 zeugen geeft een gemiddeld inkomen van 1.500.000 fr. Een gesloten varkenshouderij met 80 zeugen, geeft dus een netto inkomen van 1.000.000 fr./jaar.

Na het verwezenlijken van de aangevraagde uitbreiding, wordt het netto - inkomen van het bedrijf voldoende hoog om de noodzakelijke financiële reserves te kunnen aanleggen om het afgeschreven kapitaal van het bedrijf te kunnen vervangen en aldus de continuïteit van het bedrijf te kunnen verzekeren.

1.3. Gevolgen van de onmiddellijke uitvoering van het bestreden besluit.

De onmiddellijke uitvoering van het bestreden besluit houdt in dat verzoeker de aangevraagde uitbreiding niet kan realiseren.

Het gevolg is dat zijn netto inkomsten te laag blijven (cf. aanslagbiljetten van de belastingen).

Het resultaat is : een veel te lage levensstandaard voor verzoeker, zijn echtgenote en zijn drie kinderen en een gebrek aan financiële middelen om het afgeschreven bedrijfskapitaal te vervangen. Daardoor komt de continuïteit en dus het voortbestaan van het bedrijf zelf in het gedrang; een bedrijf dat zijn afgeschreven kapitaal niet kan vervangen gaat ten onder.

Het is niet ernstig betwistbaar dat dit een ernstig nadeel oplevert voor verzoeker.

2. Moeilijk te herstellen nadeel

Het feit dat verzoeker en zijn gezin hun levensstandaard te laag blijft tgv. het feit dat de aangevraagde uitbreiding niet kan gerealiseerd worden en dat zelfs de continuïteit van het bedrijf in het gedrang komt doordat de financiële reserves niet voorhanden zijn om de investeringen uit te voeren, die noodzakelijk zijn om de afgeschreven activa te vervangen, waardoor dat het bedrijf terechtkomt in een toestand vergelijkbaar met het faillissement, is per definitie moeilijk herstelbaar.

Het inschatten van de financiële en morele gevolgen daarvan (op familiaal en sociaal vlak) is onmogelijk.

In die omstandigheden is het onbetwistbaar, dat verzoeker t.g.v. de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen nadeel lijdt, in geval van onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. (zie terzake R.v.St. nr. 38.506, 16 januari 1992, DE KONINCK, R.v.St. nr. 38.373, 20 december 1991, D'HEER.)

Het teloorgaan van het bedrijf op korte termijn, zal uiteraard een moeilijk te herstellen nadeel opleveren (financiële en morele complicaties daarvan)";

Overwegende dat de verwerende partij daartegen inbrengt :

"Verzoekende partij slaagt er niet in om een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in haren hoofde aan te tonen.

Aan de inrichting van verzoeker werd op 19/12/1977 vergunning verleend door het College van Burgemeester en Schepenen van de Gemeente Beveren voor de exploitatie van twee stallen voor 60 zeugen en 60 runderen en dit voor een termijn verstrijkend op 19/12/2007. Dit is tot op heden de basisvergunning voor verzoeker.

De aantallen dierplaatsen die in verzoekers' aanvraag tot hernieuwing en uitbreiding dd. 12/07/1991 werden vernoemd, bleken niet overeen te stemmen met de bestaande toestand zoals deze werd omschreven op het bij de aanvraag gevoegde plan.

Op dit plan werd immers de aanwezigheid toegegeven van 75 grote zoogdieren, 95 zeugen, 2 beren en 20 gespeende varkens in de bestaande stallen, daar waar er slechts vergunning was verleend voor 60 runderen en 60 zeugen.

Thans maakt verzoeker in zijn verzoekschrift zelf gewag van de aanwezigheid van 80 zeugen, 18 jonge zeugen, 2 beren en 65 runderen.

Het is duidelijk dat hij het niet zo nauw neemt met de hem vergunde aantallen dierplaatsen.

De vraag is dan ook hoe de betrouwbaarheid van zijn voorgebrachte cijfers met betrekking tot inkomsten uit de veeteelt mag worden ingeschat. De fiskale gegevens zeggen niet altijd alles en zulks is al evenzeer het gevaar bij zogenaamde rendabiliteitsberekeningen.

Verzoeker geeft geen enkel bewijs van gedane investeringen in zijn bestaand veeteeltbedrijf, noch van aangegane kredieten.

Het feit dat verzoekers' huidige exploitatie in de veeteeltsektor met een kleinere stalbezetting dan

door hem gewenst maar mét met een grotere stalbezetting dan hem is vergund, hem niet zou toelaten om voldoende ’financiële reserve’ op te bouwen, maakt op zichzelf helemaal niet geloofwaardig dat verzoeker deze last niet op een andere wijze zou kunnen opvangen.

In het auditoraatsverslag A/A. 61.041 dd 13 februari 1995 stelde de Heer Auditeur LANCKSWEERDT nog in verband met een andere veefokker, die - i.t.t. verzoeker - wél al bepaalde investeringen had gedaan :

’Verzoekster stelt in wezen dat, teneinde te kunnen overleven, de gedane investeringen optimaal moeten kunnen renderen, hetgeen slechts kan als zij een vergunning bekomt voor het totaal aantal gevraagde dieren.

Verzoekster benadrukt in dat verband de leninglast die zij moet torsen, en legt terzake een aantal dokumenten voor.

Het dient gezegd dat verzoeksters betoog niet erg overtuigt, en wel omdat zij geenszins aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing haar overlevingskansen in gevaar brengt.

Men moet inderdaad vaststellen dat het in gevaar komen van de overlevingskansen van het bedrijf niet meer is dan een loutere bewering van verzoekster, en het is niet omdat een bedrijf bepaalde leningen moet afbetalen dat meteen ook de overlevingskansen van het bedrijf in gevaar zouden komen’.

In verband met deze problematiek werd trouwens door het Hof van Beroep te Gent, 10e Correctionele Kamer op 2 februari 1995 het volgende gewezen : (stuk 9 p. 9)

’De beklaagde werd gehoord in verband (met) het verbod de twee stallen voor elk 900 varkens verder te exploiteren. Hij heeft een verslag neergelegd van een door hem gelaste deskundige die weergeeft welke weerslag dit volgens hem op het bedrijf van de beklaagde zou hebben. Enig onderzoek naar andere mogelijkheden dan een verdere exploitatie zoals thans geschiedt om de nadelige weerslag van de beperking van de hinderlijke inrichting op te vangen doet deze deskundige niet. Bovendien biedt de weergave van bestaande kredieten als zodanig helemaal geen beeld van de financiële mogelijkheden van de beklaagde’.

Toen verzoeker in juli 1991 (zoals zovelen welbewust nog vlak voor de inwerkingtreding van VLAREM I) een vergunningsaanvraag tot uitbreiding deed, had hij al kunnen en moeten weten dat hij met zijn ambitie om op de huidige lokatie een gesloten bedrijf in de varkenssektor te kreëren- een zeker risiko nam om een vergunning naar wens te verkrijgen en te behouden.

De vergunningsplichtige inrichting van verzoekster is weliswaar volgens het gewestplan ’Sint-Niklaas-Lokeren’ gelegen in een agrarisch gebied, maar ze bevindt zich op ca 70 m van het

dichtsbijgelegen hindergevoelig gebied, nl. een woongebied.
Aan de tweede schorsingsvoorwaarde is aldus evenmin voldaan";

Overwegende dat het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen zoals gewijzigd door het decreet van 20 december 1995 nergens het aantal dieren vaststelt "dat een veeteeltbedrijf moet houden om de maximale leefbaarheidsgrens te bereiken"; dat artikel 34, § 4, waarnaar verzoeker verwijst enkel bepaalt dat, uitgezonderd in geval van hernieuwing van de milieuvergunning, geen milieuvergunning verleend mag worden indien ingevolge de vergunningsverlening het totaal aantal vergunningsplichtige dieren van alle inrichtingen van het bedrijf samen een bepaald maximum overschrijdt; dat verzoeker ten onrechte steun zoekt in voornoemd decreet ter verantwoording van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel;

Overwegende dat noch met de eenzijdig opgemaakte rendabiliteitsstudie, noch met de neergelegde aanslagbiljetten in de personenbelasting over de inkomsten van 1992, 1993 en 1994 verzoeker aantoont dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent;

Overwegende dat aangezien verzoeker niet heeft aangetoond dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, de vordering tot schorsing moet worden afgewezen, zonder dat acht moet worden geslagen op de door de verwerende partij opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijfentwintig februari 1900 zevenennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	Ch. BAMPS,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

Ch. BAMPS. **M.-R. BRACKE.**